

Disse foranstaltninger er jo ikke noget, der bliver gjort for at genere de ældre. Det er ikke noget, der bliver gjort for at genere de senildemente, tværtimod er det for at hjælpe dem.

Vi er også tilfredse med de kriterier, der bliver sat op i lovforslaget i forhold til, hvornår man må benytte magtanvendelse, nemlig at det skal være absolut nødvendigt. Naturligvis skal det det. Det, at det skal foregå så skånsomt som muligt og skal være så kortvarigt som muligt, er også gode elementer. Man kan så i forhold til f.eks. at lægge alarmbrikker i lommerne på de senildementes tøj sige, at det er et spørgsmål om, hvor kortvarigt det kan gøres, men naturligvis skal det tilstræbes, at det er så kortvarigt som muligt.

Endelig det vigtige: Disse foranstaltninger må ikke erstatte omsorg og pleje. Det må ikke være således, at man læner sig op af dette lovforslag og bruger forslaget som en sovepude, så man svigter i forhold til omsorg og pleje. Omsorgen og plejen skal være der, og disse foranstaltninger skal være et supplement til den omsorg og pleje, som man både i kommunerne og amterne jo har pligt at leve op til.

Så vi er i Fremskridtspartiet glade for, at vi får endnu et forslag vedtaget, og vi støtter naturligvis ministerens.

Tove Videbæk (KRF):

Spørgsmålet om sociale myndigheders behandling af mennesker med psykisk svækkelse, herunder alderdomssvækkelse, har gennem de senere år givet anledning til debat. Der er således rejst tvivl om, hvorvidt en række foranstaltninger, der bruges for at hindre demente i at forlade et plejehjem, er lovlige.

Socialministeren har derfor fremsat et lovforslag, der har to formål: dels at præcisere det offentliges omsorgspligt og dels at skabe klare regler om magtanvendelse og andre indgreb i selvbestemmelsesretten.

Der står i forslaget, at anvendelse af magt skal stå i rimeligt forhold til det, der søges opnået, og hvis mindre indgribende foranstaltninger er tilstrækkelige, skal disse anvendes, og der står ligeledes, at magtanvendelse skal udøves så skånsomt og så kortvarigt og med størst muligt hensyntagen til den pågældende og andre tilstedeværende osv.

Forslaget retter altså op på den fadæse, der blev begået for nogle år siden, da vi af hensyn til den personlige frihed holdt fanen så højt, at vi lod nogle af vores svageste medborgere i

stikken. En hjemmesygeplejerske skrev til mig i den her forbindelse: Dagligt må jeg efterlade mennesker, som har en psykisk sygdom eller en demens, i hjælpeløs tilstand, fordi vi ikke må gøre noget ved dem, som de ikke selv forstår er til deres eget bedste. Det er – kommenterer den pågældende hjemmesygeplejerske – omsorgssvigt, så det råber til himlen.

Det her lovforslag går ud i alle problemhjørnerne, og der bliver også nævnt, at magtmidler ikke må være en løsning på et personale-mangelproblem.

Jeg har en konkret bemærkning til den paragraf, der hedder 109 a, stk. 2. Der står her, at kommunen eller amtskommunen træffer afgørelse om, i hvilken periode de personlige alarm- eller pejlesystemer må anvendes, og vurderer løbende, om en mindre indgribende foranstaltning kan anvendes. Det ville jeg gerne have ændret til, at der stod »mindst hvert halve år« i stedet for løbende, idet vi kan være nervøse for en vis træghed i systemet enkelte steder i landet. Det samme gælder naturligvis vedrørende § 107 c, stk. 2, og § 109 d, stk. 2.

Forslagets hovedafsnit bygger på den rapport, udvalget om psykisk syge afsluttede sit arbejde med i januar 1998, og formålet med dette lovforslag er at styrke retssikkerheden for personer, der er ude af stand til at handle fornuftsmæssigt på grund af et psykisk handicap.

Forslaget synes vi i Kristeligt Folkeparti er godt, og det er gennemarbejdet, og vi kan støtte denne del af lovforslaget.

Den anden del af lovforslaget drejer sig om koordinationsudvalgenes sammensætning. Også denne del af lovforslaget kan vi støtte.

Tillad mig dog her en dagsaktuel bemærkning. I morges kunne man i regionalradioen i Vestjylland høre i nyhederne, at en fri fagforening – det var Kristelig Fagbevægelse – blev udelukket fra at være med i arbejdet omkring sammensætning af koordinationsudvalget dér. Det skyldtes, at to andre fagforeninger, som var til stede, udvandrede fra mødet, hvor man skulle sammensætte koordinationsudvalg, fordi de bestemt ikke ville samarbejde med Kristelig Fagbevægelse om sammensætning af koordinationsudvalget i Holmsland-Ringkøbing Kommune.

Kommunens socialudvalg så derfor ingen anden løsning på problemet end at udelukke Kristelig Fagbevægelse fra muligheden for at være med i koordinationsudvalget.